

Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, niewłaściwej oceny istotnych okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia postanowienia poprzez rozstrzygnięcie, że środki celowe zaproponowane przez Komisję nie podlegają jego kontroli, gdyż stanowią one jedynie propozycje, a dopiero ich przyjęcie przez władze niderlandzkie nadaje im charakter wiążący.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 19 maja 2015 r. w sprawie T-397/12,
Diputación Foral de Bizkaia/Komisja, wniesione w dniu 3 sierpnia 2015 r. przez Diputación Foral de
Bizkaia**

(Sprawa C-426/15 P)

(2015/C 337/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Diputación Foral de Bizkaia (przedstawiciel: I. Sáenz-Cortabarría Fernández, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;

- uwzględnienie skargi złożonej w pierwszej instancji;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Naruszenie prawa przy wykładni i zastosowaniu art. 108 ust. 3 zdanie pierwsze TFUE (obowiązek uprzedniego zgłoszenia), a w szczególności wymienionego w tym postanowieniu pojęcia „przyznawać” w związku z pojęciem „przyznawać” w ramach art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Sąd potwierdza oświadczenie Komisji (art. 2 zaskarżonej decyzji) ⁽¹⁾, zgodnie z którym przewidziana w umowach zgłoszona pomoc jest bezprawna, ponieważ została przyznana w dniu 15 grudnia 2006 r. z naruszeniem obowiązku uprzedniego zgłoszenia. Naruszenie prawa ze względu na niezastosowanie zasady prawa Unii dotyczącej pomocy państwa, zgodnie z którą to zasadą wszelkiej oceny w celu ustalenia momentu, w którym pomoc państwa uznaje się za „przyznaną” należy dokonać w świetle prawa krajowego mającego zastosowanie w rozpatrywanym przypadku. Naruszenie prawa poprzez niewłaściwe zastosowanie ustanowionego w art. 1 lit. f) rozporządzenia nr 659/1999 ⁽²⁾ pojęcia „pomocy przyznanej bezprawnie”. Naruszenie zasady legalności.

Zarzut drugi: Naruszenie prawa przez Sąd poprzez potwierdzenie przez Sąd istnienia „pomocy przyznanej bezprawnie” w umowie o gruntach na podstawie ustalenia terminu 12 miesięcy. Naruszenie prawa poprzez niezastosowanie przez Sąd zasady prawa Unii dotyczącej pomocy państwa, zgodnie z którą to zasadą wszelkiej oceny w celu ustalenia momentu, w którym pomoc państwa uznaje się za „przyznaną” należy dokonać w świetle prawa krajowego mającego zastosowanie w rozpatrywanym przypadku.

Zarzut trzeci: Naruszenie prawa poprzez nie stwierdzenie przez Sąd, że Komisja, gdy wydała zaskarżoną decyzję, naruszyła zasadę dobrej administracji. Naruszenie prawa poprzez nie stwierdzenie przez Sąd naruszenia gwarancji proceduralnych przysługujących wnoszącemu odwołanie jako stronie zainteresowanej w postępowaniu przewidzianym w art. 108 ust. 2 TFUE. Naruszenie prawa poprzez stwierdzenie przez Sąd w sposób dorozumiany, że w piśmie z dnia 15 kwietnia 2010 r. Komisja przekazała odpowiedź spełniającą wymogi ww. ogólnej zasady. Przeinaczenie istotnych dowodów. Naruszenie podstawowego prawa do rzetelnego procesu. Naruszenie prawa do obrony.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2012) 4194 final z dnia 27 czerwca 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA. 28356 (C 37/2009) (ex N 226/2009).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. L 83, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos Aplinkos projektų valdymo agentūra/UAB „Alytaus regiono atliekų tvarkymo centras”

(Sprawa C-436/15)

(2015/C 337/13)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos Aplinkos projektų valdymo agentūra

Druga strona postępowania: UAB „Alytaus regiono atliekų tvarkymo centras”, Lietuvos Respublikos finansų ministerija, UAB „Skirnuva”, UAB „Parama”, UAB „Alkesta”, UAB „Dzūkijos statyba”

Pytania prejudycjalne

- 1) Co należy uznać za „program wieloletni” w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. ⁽¹⁾ w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich?
- 2) Czy projekty takie jak projekt nr 2001/LT/16/P/PE/003 „Utworzenie systemu gospodarowania odpadami w regionie Alytus”, na rzecz którego Komisja Europejska przyznała pomoc w decyzji nr PH(2001)5367 z dnia 13 grudnia 2001 r. zatwierdzającej środek 2001 LT 16 P PE 003, zmienionej decyzją Komisji nr PH/2002/9380 z dnia 23 grudnia 2002 r., odpowiadają pojęciu „programów wieloletnich” przewidzianemu w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: w którym momencie rozpoczyna się bieg terminu przedawniania przewidziany w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich?

⁽¹⁾ Dz.U. 1995, L 312, s. 1.